

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum
Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant**

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XVIII. Pater noster.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

non posse esse ipsius esse tanquam effe-
ctum suae causae. Et nunc Domine si-
licet viseris in: *Opera manuum tua-
rum omnes nos.* II. 64. v. 8. Itaque fi-
ctura, si sensu esset praedita, bona
quae sibi promitteret ab illo eximio
calprore, qui eam seculi pro fornicavit,
verus pictura à suo artifice, omne pa-
terium à suo architecto, omne utile fer-
mentum à suo fabro, ita nos multo
magis bona omnia efficaciter à DEO
impetere nobis possumus. *Numquid
dicit spiritus iste, non posero vobis facere,
Domine Israel, aut Dominus? Jer. 12. v. 6.*
Dicit multo magis, quia causa cetera
agentes ob varios defectus, quibus
impotent, possunt infinitè deficere à
effectura suorum effectuum, quamvis
illis ipsi sint pergrati. at DEUS ne-
quaquam, quia non est obnoxius ulli
defectui. Non subiacet impotentiae,
quia manus eius per vincit omnia: *Non
est abbreviata manus Domini* (uti est
manus hominis aridi vel contracti)
ne salutare nequeat. II. 59. v. 1. *Non
subiacet ignorantiae, quia mens eius o-
mnia percipit. Omnia nuda & aper-
ta sunt oculis eius.* Heb. 4. v. 13. *Nuda,
quia videt foris uti corpus nudatum.*

XVIII.

Pater noster.

Considera, quomodo Patris sui fi-
lius unicuique speret ab illo se lon-
ge plus posse consequi, quam cum pro-
portione speret filius, qui praeterea
magnam numerat fratrum turbam.
R. P. Pauli Segneri Manna Anima.

*Aperta, quia videt etiam intus, velut
corpus non tantum nudum, sed etiam
per anatomiam apertum. Non sub-
iacet ulli defectui optima voluntatis,
quia cor ejus amat omnes. Diligis o-
mnia, quae sunt Ego. Nec enim odians
aliquid constituisi, aut fecisti.* Sap. 11. v.
25. *Constituisi per Decretum, quod
Intentionis vocatur: fecisti per Decre-
tum, quod dicitur Executionis, sicut
DEUS etsi non rogatus à nobis, se ipso
benefacere nobis debet ob hoc solum,
quod sit causa nostra, quanto magis id
praestabit, ardenti prece invocatus.
Haec est basis, cui inniti debet spes illa,
quae non confundit, nosse scilicet DE-
UM tot titulis esse tibi Patrem, quae
proinde vox Patris praesenti orationi
inserta esse videtur, eum fundamentum
totius orationis, & omnium ejus par-
tium, non secus, ac si in quavis petiti-
onum illam repeteres: *Pater sanctifi-
cetur nomen tuum. Pater adveniat
regnum tuum. Pater fiat voluntas tua,
& sic de reliquis. Vox ista Pater, ista,
inquam, vox est, quae hanc maxi-
mè domina-**

tur.
✠ (C) ✠

Ne ideo opineris, si hoc verum sit re-
spectu Patris alicujus terreni, unquam
fore verum respectu Caelestis. Potest
numerus filiorum DEI eò excrecere,
ut superet multitudinem arenarum maris,
Ecc e e ne.

neque idcirco quisquam eorum debet pro se ipso sperare minus, quia Pater est, qui abundat pro omnibus. *Si fuerit numerus filiorum Israel tanquam arena maris, reliquia salva fient.* Rom. 9. v. 27. Noli ergo despondere animū, cum audis, quod in hac oratione Dominicā tam præclarā dicere non debeas, Pater mi, ceu filius unius, sed Pater noster, tanquam filius, qui fratres habet plurimos. quia hoc non obstat, quin ille sit attentissimus ad te audiendum, quasi tot inter non esset Pater aliorum, sed tui solius. imò libentiùs te audiet, dum illi dicis *Pater noster*, quam Pater mi, quia eā ratione demonstras te non diffidere illi potentia, quam habet, ut magnus Pater, omnibus faciendi bene, dum tibi benefacit; imò eā ratione te affirmare ostendis, illum attendere omnibus, providere omnibus, pascere omnes, & curam æqualem gerere omnium. *Equaliter est illi cura de omnibus.* Sap. 6. v. 3. Atque hæc est prima ratio, quare Christus voluerit hīc dici à credentibus *Pater noster*, non *Pater mi*, quia ostendimus nos tā præclarè sentire de Patre nostro, quàm flumina sentirent de suo, si dum Oceano loquuntur, dicere contingeret aliquando: *Pater noster*. Tu cam estimationem non præ te fers, quia fortè metuis interdum DEUM tibi non sigillatim attendere, quia tot simul alios habet, quos curet. Hoc est timere, ne fortè cor habeat minus Oceano, cui tantundem est de uno solo esse cogitandum, ex innumeris fluviis majoribus minoribusve ab ipso emanantibus, quantum est simul omnium ram gerere.

2. Considera, quomodo deus voluerit Christus, ut diceremus *Pater noster*, non *Pater mi*, ut hac occasione reficere memoriam nos esse fratres & ideo ut fratres nos agere iram oportere. Tu cum ad orandum accedis, libentiùs pro te solo, quam pro te simul & aliis precaris, imò quia pro te solo precaris, magno ad affectum & animi ardore præstas, & quia pro te simul & aliis precaris, iracundum languet oratio. sed hic error est error. an credis fortassis, te aliam aliquam facturum, si etiam pro aliis & non pro te solū orēs, imò reverā magnum tibi lucrum comparabis. quia cum pro te solo oras, non potest, ut solo movearis propere. at cum etiam oras pro aliis, nonne si non alio vinculo tibi colligam nisi fraternitatis Christianæ, tantum est te unicè charitate movere. ideo cum te gratiorem DEO reddat, aptior efficeris ad obtinendum a DEO abundantius id, quod simul pro te postulas. Uade Romanis suis scriptis apostolus: *Testis est mihi DEUS, quod sine intermissione memoriam vestram habeo in orationibus meis.* Rom. 1. v. 9. Ecce quantam huius rei rationem habuerit: ut etiam jurandum sibi estimaret, nisi fortè ideo hoc fecerit, quia orare pro aliis ferventer adeo non homines rarum est, ut credi vix possit de quoquam, nō juret. Ad hæc tamen pro aliis orans ostendis à te magis DEUM, quam cum pro te solo

precariis quia ostendis te cupere, ut
 illi sint, qui servant ipsi. Pro aliis
 precariis simul magis etiam honoras, quia
 ostendis in pretio tibi esse non ipsum
 tantum, sed quotquot ejus imagine
 sunt insigniti. Pro aliis simul orans
 te obediens magis, quia ostendis te
 sollicitum non pro te duntaxat, sed pro
 omnibus, qui ab ipso tibi sunt com-
 mendati. Orans simul pro aliis ma-
 gis etiam imitaris, quia manifestas a-
 morem similem amoris Divini, qui in-
 har ambros aurei se late in omnes dif-
 fundit. & ideo o quantum lucri captas,
 cum simul oras pro aliis! eo modo te
 geminum filium esse comprobas. *E-*
ra miratores DEI sicut filii charissimi
quales sunt, qui sunt similiores Patri
Et ambulat in dilectione. Ephes. 5. v. 1.
 Noli igitur mirari voluisse Christum
 sic dici *Pater noster*, non *Pater mi-*
 Vult aptari quemque ad facilius im-
 petrandum, quod postulat, exercendo
 tot simul virtutum actus pulcherri-
 mos, quot sunt illi, quos offert DEO
 quali totidem aromata in unum thy-
 mium Caelestis odoris composita.
 3. Considera, Christum ista preca-
 tione sic universim facta pro omnibus
 proterea superbiam hominibus sustu-
 lit. quis enim Magistram vel Prin-
 cipem inveniri possit, qui in hoc mun-
 do contemnat quemquam, si memine-
 rit omnes esse filios ejusdem Patris?
Nemoquid non DEUS unus creavit nos?
quare ergo despicit unusquisque fratrem
suum? Mal. 2. v. 10. sustulit invidiam
 quia quisque procurat alienum bonum,
 ut proprium. sustulit inaequalitatem,
 quia quisque procurat tantum boni

pro aliis, quantum pro se ipso, sustulit
 inimicitias, quia qui prius proximum
 non agnoscit pro fratre, quomodo ire
 potest ad offerendas pro ipso preces
 tam excelsas, quales sunt istae, quin re-
 jiciatur à DEO tanquam homo, qui
 impudentissimè mentiat, & dum la-
 bris mel praefert, venenum in corde
 gerat. *Ora suo benedicebant, & corde suo*
maledicebant. Pl. 61. v. 5. Ingens de-
 nique comparavit robur exercitus ad
 expugnandum torum Paradisum, quia
 vires omnes suorum fidelium in unum
 corpus collegit. Multi milites debi-
 les, si singuli pugnant, erunt ridicu-
 lo, simul juncti formidabiles existunt.
Filii Israel uno agmine persequentes de-
bilisabant omnes, quos invenire potuis-
sent. Judith. 25. v. 4. atque ideo Chri-
 stus voluit, quotidie simul orantibus
 fidelibus non eorum quemlibet orare
 pro se ipso, sed omnes pro singulis, &
 singulos pro omnibus: *Orate pro in-*
vicem, ut salvemini. Jac. 5. v. 16. ut al-
 fultus, quo caelum aggrediuntur, vim
 accipiat immensam. *si unus ceciderit,*
ab altero fulciatur. Eccl. 4. v. 10. & mo-
 dum orandi tam pulchrum non asti-
 mas, aut non frequentas? *Maledicite*
terra Merox, dicit Angelus Domini,
maledicite habitatoribus ejus, quia non
venerunt ad auxilium Domini, in adju-
torium fortissimorum ejus. Judic. 5.
v. 23.

4. Considera, quantum vis hoc mu-
 tum auxilium, quod invicem praesta-
 mus ita orantes, plurimum valeat ad
 obtinenda quaecunque bona, quae desi-
 derare possimus à Patre nostro Caele-
 sti, nihilominus ad illa obtinenda haud
 Ecce et 2 du-

dubiè valere magis grande illud auxilium, quod apud ipsum quotidie interponere pro nobis placet fratri nostro majori, qui est Christus JESUS, dum Advocatum agit sincerissimum: siquidem ille se solo plus potest, quam nos omnes possumus simul juncti, atque hoc subsidium JESU Christi multò amplius promeremur oratione istà Dominicà, dicentes DEO: *Pater noster*. quare: quia, eo modo loquendi utimur erga Christum hoc actu singularis reverentiae, honoris & obsequii, quo ipsi soli concedimus, ut dicat: *Pater mi*. Dicere DEO *Pater mi* nulli jure permittitur nisi soli Christo. *Pater mi*, si non potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat voluntas tua. Mart. 26. v. 4. Ratio est, quia hæc est prerogativa Unigeniti, solus Unigenitus in familia aliqua dicere semper potest *Pater mi*, ubi multi sunt fratres, ut rite loquantur, dicere convenit: *Pater noster*, maxime cum simul omnes loquantur, porro Christus est unigenitus DEI Patris: & ideo illi soli debetur hic modus loquendi: *Ipse invocabit me: Pater meus es tu*. Pl. 88. v. 27. Nos non sumus ne quidem secundò geniti, imò nec tertio, nec quarto, nec quinto geniti, quia, ut Augustinus observat, nec quidem geniti sumus, sed conditi, & ideo ut tales nos loqui par est, quales reverà sumus, unà cum tot aliis, qui & ipsi sunt conditi, & dicere DEO: *Pater noster*. Quod si præterea sumus adoptati ad hanc ipsam sortem Christo propria, adoptati quidem sumus, sed ipsius ope. Ipse est magnus ille filius, qui exemplo

stupendo, cum esset unicuique in Deo Patris sui Divini, multos habere filios voluit, qui in hoc Regno esse coheredes, & ideo impetravit à Patre ut nos adoptaret, atque ita in nostrum suo proprio secum collocaret. Sed hoc ipsum grati animi causâ ergo tam tam bonam, ipsi soli cedat hanc honorem tam grandem, quem naturaliter meretur, ut dicat DEO, *Pater noster* id velimus nobis arrogare per gratiam præcipuè cum nec in hoc ordine esse possumus ut unici, qui sumus tantum. Non prohibetur idcirco, quoniam privatum orans in cubili suo aliquando, ut amori indulgenti, *Pater mi*, sicut in quavis familia facere potest filius, cui plures sunt fratres, in hoc nostro meminisse debes, id tamen facere modo quodam improprie, potestato magno obsequio, quod Christo debetur, qui DEO loquens semper dicebat: *Pater mi*, & de DEO loquens hominibus: *Pater meus*, aut *Pater noster*, *Pateris vestri*, *Patrem vestrum*, *Patrem vestro*: nunquam dicebat: *Pater meus*. Cum igitur tu vernicaliter loquaris DEO, *Pater mi*, quod Christus dicebat, memineris semper tibi perspicere esse quodammodo licentiam à Christo ut sic debitum respectum & reverentiam illi habeas, qui solus est *Genitus Cui enim hominum* (si hunc saltem accipias) dixit aliquando DEUS: *meus es tu, ego homo genui te*. Pl. 2. v. 7.